

З Україною в серці

Якщо маєш в серці Україну,
То живи для неї неодмінно,
І любов синівську негасиму
До людських сердець неси невпинно.

Ганна Лазарович

Лунає музика

Слайд-шоу

Диктор

... Буває, часом спігну від краси.

Спинюсь, не тямлю, що воно за диво, -

Оці степи, це небо, ці ліси,

Усе так гарно, чисто, незрадливо,

Усе як є – дорога, явори,

Усе моє, все зветься Україна.

Така краса, висока і нетлінна,

Що хоч спинись і з Богом говори...

1. Мій край чудовий – Україна!

Тут народилась ти і я.

Тут над ставком верба й калина,

Чарівна пісня солов'я.

Все найдорожче в цілім світі,
Бо тут почався наш політ.
Цвітуть волошки сині в житі.
Звідсіль веде дорога в світ.
І найдорожча рідна мова
Джерельцем радісно дзвенить,
І мила пісня колискова.
Чумацький шлях кудись зорить...
Усе найкраще і єдине,
І радощі всі, і жалі...
Мій рідний краю, Україно!
Найкраще місце на землі!

2. Над водою красуня калина

І чебрець, і любисток, і м'ята –

Це усе, це усе Україна,

Як же рідна тебе не кохати.

Я люблю твої верби й тополі.

Ясноокії в небі зірниці.

Дай же, Боже, щасливу долю

Тій землі, де джерельні криниці.

Тим полям, що сміються колоссям,

І гаям, і садам коло хати,

І кришталевим, мов спогадам росам,

Й рушникам, які вишила мати.

Лине, лине печаль журавлина,

І у вирій летять дикі гуси;

Батьківщина і мати – єдина,

Я тихенько за них помолюся.

Одягає намисто калина,

Чорнобривці, любисток і м'ята.

Рідна серцю, моя Україно,

Як же можна тебе не кохати.

Розстеляє рушник Україна

1. Пломєніє багаттям калина,

З вітром грає сивий Дніпро.

Розстеляє рушник Україна

На щастя, любов і добро.

2. Похилилась у смутку вербина...

А на небі ясні зірниці.

На світанку іде Україна

Брати воду чисту з криниці.

3. Край поля струнка тополина,

У долині травиця шовкова.

Мов струмочок співа Україна

І садам і гаям колискову.

4. При дорозі тоненька билина,

Ще й колосся жита й пшениці.

Зустрічає гостей Україна

І підносить смачні паляниці.

5. Лине, лине печаль журавлина.

Гуля вітер над ставом квітчастим.

Розстеляє рушник Україна

На добро, на любов і на щастя.

Дівчата розстеляють рушники

ПІСНЯ: «Сторона моя»

І В. Земля моя рідна – це моя Україна! Щасливі ми, що народилися і живемо на чудовій,

багатій землі. Тут жили наші прадіди. Тут корінь роду українського, що сягає сивої давнини, одвічних добрих традицій.

II В. Тут ми робили свої перші кроки, відкривали навколишній світ. Тут нам уперше забриніли звуки рідної мови, завдяки якій ми усвідомили самих себе. Тут ми навчилися відповідати усмішкою на усмішку, співчуттям на чужий біль.

I В. Тут ми вдивляємось у далеч і так виразно бачимо широчінь повноводних рік у вінку зажурених верб і пломінкої радості калини. Про щось шепочуть тінисті діброви й зелені гаї, мережані узорі білих осель із вродливими мальвами на причілку.

II В. Тут вслухаємось у гомін сивої давнини: звідти крізь віки долинає тупіт розвихрених коней, брязкіт шабель із козацького шаленого герцю, гучна яса стрілецької слави.

У цім краю з любові терпне серце,
Тривога світла доторка плеча.
Тут синім оком лісове озерце
Проводить вдаль скороминущий час.
Де материнки незбагненні чари,
Отут мій дім, отут моя земля.
Колосся піднімаючи до хмари
Під самий обрій пролягли поля.
Земля тремтить у сонячнім промінні,
Вже будить зайчик сонячний дуби.
...Лиш тут відчула я земне тяжіння,
Лиш тут я можу мріять і рости.

ПІСНЯ: «Низький уклін»

На сцені з'являється мати-Україна і троє синів

Диктор. Давно-давно жила жінка і було у неї три сини.

Росли вони чесними, сміливими, дуже любили свою матусю,

Готові були віддати за неї своє життя

Син 1. Мамо, піду я межі люди, подивлюся світ

Україна. Ну, що ж, сину, іди, та пам'ятай рідну домівку, а на згадку візьми золоту корону, з трьома промінцями Хай в далекому краї зігриває вона тебе.

Диктор. Минув час, син став князем і дали йому ім'я Тризуб, а знак, що дала йому мати назвали гербом.

Син 2. Пустіть, мамо, мене світ подивитися

Україна. Візьми, сину, в дорогу жовто-блакитний одяг і своїми ділами прославляй матір.

Диктор. Одержав син імення - Прапор.

А там, де був наймолодший син завжди лунала дзвінкоголоса пісня

Україна. Подарую, я тобі, сину, соловейків голос

Диктор. І одержав син за свій голос і величний спів ім'я – Гімн.

Знак країни головний –

Це тризубець золотий.

Він – як сонце в небі синім,

В ньому слава, в ньому сила,

В нім священне слово «воля»,

Що рятує від неволі.

Синьо-жовтий прапор України –

Це безхмарне небо, синє-синє,

А під небом золотіє нива,

І народ – і вільний, і щасливий.

Лине пісня незабутня,

Горда, величава.

В ній – надія на майбутнє,

України слава.

До нових здобутків кличе

Пісня Україну,

А зовуть її велично

Всі Державним Гімном

I В. Україно! Одне тільки слово — і ми входимо у світи сивої, мов жито, історії і барвінкової юності, у світи трагедійного епосу і поетичного відродження, у світи героїчних діянь і в світи глибинної краси.

II В. Україно! Ніколи наш народ-народ великої душі і доброго ока не зазіхав на чужі краї. А на його землю рвалися всякі і всякі. І в боях За волю Україна-чайка стала Україною - орлицею, бо її вольнолюбиві діти, як сказав Іван Богун, скидали козацькі шапки лише перед Богом!

I В. Україно! Крізь тенета неволі, крізь заграви пожару. Шал битв і побоїщ, твої сини мріяли про тихі води і ясні зорі.

II В. Україно! Сьогодні на всі 5 материків І на всі 4 сторони видно Як ми живемо, як будуємо свій казковий міст, як сіємо в землю зерно навпіл з надією для себе, дітей своїх і добрих людей.

О Господи! Знайди нас всіх, знайди

Бо ми блукаєм хащами ще й нині.

Прости гріхи й провини безневинні,

І до спасіння всіх нас поведи.

Моя прекрасна, українська мова,

Найкраща пісня в стоголоссі трав

Кохане слово, наше рідне слово,

Яке колись Шевченко покохав.

Ти наш вогонь на темнім полі битви

Невинна кров, полита в боротьбі.

Тебе вкладаєм тихо до молитви

І за спасіння дякуєм тобі.

Танець з свічками, під час танцю говорить слова («О, Мати Божа»)

МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ

Україно- свободо! Україно - свободо!

Від прадіда-діда, з козацького роду

Жила собі з Богом, молилась, співала

Піснями й соборами світ дивувала

Святим Володимиром з Божої волі

Хрещена для щастя, для миру, для долі.

З очей твоїх ллються не сльози, а роси.

Сам Бог розпліта пшеницями златокоси

Україно - зірнице! Україно – царице!

Україно - мадонно моя святолиця!

У білих церквах й сріблом витканих дзвонах,

В твоїх чудотворних небесних Іконах,

В пречистих молитвах, в піснях колискових,

В зірках - діамантах на травах шовкових,

В твоїх рушниках, де червоне і чорне
Любов'ю і смутком серденько огорне.
В мелодії тиші й дзвінких птахо співах,
У вишитих хрестиком квітах і нивах.
В насущному хлібі і чистій водиці,
В освяченій небом джерельній криниці
Чарівність Твоя, висота і глибинність.
Пречиста душа і дитинна невинність,
Біблійність Твоя, молитовність і святість,
Твоя лебединість і біль твій, і радість.
Неначе сапфірові Божії далі
Поля волошкові...І дотик печалі
З небесного купола вилитий сріблом,
І віра в серцях, в світло вічне над світом.

Україно — красуне! Україно кохана,
В ясир продавались твої Роксолани.
Тебе гвалтували кати - людозвірі,
Тебе мордували етапом в Сибірі.
Кривавії сльози котились в безсиллі,
Синочки-орли не літали: безкрилі.
Тебе погубити хотіли в неславі
Твої вороги і чужинці лукаві.
А ти воскресла, щоб жити й співати,
Душа оживала і тіло розп'яте
З в'язниць поверталась в собори і хати,
Щоб дітям Господню молитву віддати.

Україно - богине! Україно - кохана,
Молитва боляща, розтерзана рано...

Я лину до Бога, бо вмію літати,
Я буду молитись, я буду благати,
За тебе, Україно, за тебе, свободу,
За долю пресвітлу українському роду.
Я вірю: Всевишній і Діва Марія...
Почують молитву, молитву надії...

I В: Україна – це прозора джерельна вода,
Солов'їні гаї та діброви,
I карпатські ліси, Буковини краса,
Й хвилі теплого Чорного моря.

II В: Україна – це бентежні таврійські лани,
Древній Київ і Глухівська брама,
Щедра хлібом земля, материнські пісні,
I навічно козацька слава.

ПІСНЯ: «Моління за козачку»

I В: Україно.. Золота, чарівна сторона. Земля рясно уквітчана, зеленню закосичена, ненько моя, Україна. Скільки глибини у цьому слові...

II В: Це золото полів, зачарованих небес, тихий плес річок, сині очі озер і ставків. Це безмежні ліси, зелені долини і луки, білі українські хати і велич міських краєвидів, все це – моя Україна.

І В: Чорнобрива красуня, яскрава зоря, квітуча вишня – такою постає Україна в піснях українського народу, і знов ми даруємо пісенну творчість нашої країни.

ПІСНЯ: «Про наш край»

І В: Зробила я віночок

Із квітів та стрічок,

Піду в нім танцювати

Веселий гопачок.

І В: Я лагідно торкаю

Цю ніжність і красу.

Нашу веселу вдачу

До кожного несучу.

ПІСНЯ: «Сонячний віночок»

І В: Ми з вами маємо всі підстави пишатися тим, що наша батьківщина мала славні періоди історії, справді легендарних героїв, мужньо пережила найважчі випробування і не скорилася. Ми можемо гордитися тим, що

Україна ніколи не поневолювала інші народи, а лише захищала себе від ласих на чуже добро близьких та далеких сусідів.

П В: Так давайте ж примножувати багатства нашої України, нехай наливається добром кожне серце! Нехай кожний з вас відчує гордість за нашу державу, бо ми - діти твої, Україно!

1-й читець:

Я запитую в себе, питаю у вас, у людей,
Я питаю в книжок, роззираюсь на кожній сторінці –
Де той рік, де той місяць, той проклятий день,
Коли ми перестали гордитись, що ми - Українці!
І що є в нас душа, повна власних чеснот і щедрот,
І що є в нас дума, яка ще од Байди нам в'ється,
І що ми в Україні - таки ж український народ,
А не просто населення, як це у звітах дається.

2-й читець:

Я до себе кажу і до кожного з нас: говори!
Говорімо усі, хоч ми й добре навчилися мовчати,
Запитаймо у себе: відколи, з якої пори
Почали українці себе у собі забувати?
Запитаймо й про те, як ми дружно дійшли до буття,
У якому свідомості наші збагнути не змога,
Чим солодший од меду нам видався чад забуття

Рідних слів, і пісень, і джерел, і стежок од порога?

3-й читець:

Українці мої! Як гірчать мені власні слова...

Добре знаю, що й вам вони - не солодкі гостинці,

Але мушу казати, бо серце, мов свічка, сплива,

Коли бачу, як люто себе зневажають вкраїнці.

І тоді в мене ниє крамоллом осколок тупий,

Мене думка одна обсїдає і душить на славу:

Ради кого Шевченкові йти було в Орські степи,

Ради кого ховати свій біль за солдатську халяву?

4-читець:

Українці мої! Дай вам, Боже, і щастя і сил,

Можна жити хохлом і не згіркне від того хлібина.

Тільки ж хто колись небо прихилить до наших могил,

Як не зраджена вами, зневажена вами Вкраїна...

ПІСНЯ: «Вольная воля»

З Україною в серці живу

І згораю за неї щомиті,

Бо я бачу її молоду,

Що вмирає в жорстокому світі.

Скільки лиха тобі довелось

пережить,

Ненько рідна, моя Україно!

Буду тільки для тебе я жить

І горіти для тебе нетлінно.

До дитячих сердечок

несу я тепло, –

Що отримаю, земле, від тебе.

Вірю свято: відійде все зло

І зійде благодать Божа з неба.

ПІСНЯ: «Єдина Україна»